

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 133.

Tolste Session.

37te Møde.

Løverbagen den 17de Novbr. Kl. 12.

(Fortsat).

Fsberning (fortsat): Jeg har sagt: komme I til at blive svage, saa er det, fordi I ikke forstaae at være stærke i det Deelte, — men jeg troer, som sagt, ikke paa denne Svaghed, jeg troer ikke, at den er tilstede. Jeg skal imidlertid erkjende, at den vilde være tilstede, dersom Monarchiets lovgivende Magt nogensinde gif hen og paa den Maade, som af ærede Talere er fremsat, overlod Befolkningen til en Bestyrelsesmagts Vilkaarlighed i Fredstid — thi her er kun Spørgsmaal om Fredstid. — Ved at nævne dette Ord, skal jeg gjøre opmærksom paa, at det er blevet udtalt som noget Banfseligt at finde Grændsen mellem Krigstid og Fredstid; jeg kan ikke nægte, at der under visse Omstændigheder kan ligge en Banfselighed deri, saalænge nemlig Statsmagten ikke ønsker at udtale; nu staae vi for en Krig, eller nu staae vi i en Overgangstilstand — men forøvrigt er Krigen indtraadt, naar Statsmagten har sagt: nu ere vi paa Krigsfod, det er det, som forstaaes ved Krig i Lovgivningen om Hærvæsenet og Bærnepligtvæsenet. Krig er ikke alene det, at vi slaaes, Krig er ikke alene det, at den er erklæret, men Krig er, at den lovgivende Magt eller den bestyrende Magt har sagt: nu ere vi paa Krigsfod og leve under de Forhold, som dette medfører — saa veed enhver Borger, hvad han har at rette sig efter. — Det ærede Medlem sagde: skulle vi ikke vogte

os for i vore Love — han tog hele den foreliggende Lov, men han meente naturligtvis den enkelte Bestemmelse — at indføre Bestemmelser, som kunne sættes tilside af Monarchiets lovgivende Magt? Jeg siger: Nei, det skulle vi slet ikke, men vi skulle sørge for, at der til enhver Tid bestaaer en Lov, som paa en klar Maade kan fastsætte Borgernes Stilling; Feilen er den, at dette endnu ikke er skeet ved Monarchiets Lovgivningsmagt, men det supplere vi her, det fyldestgjøre vi i dette Tilfælde; vi træde paa Grændsen og sætte Foden paa Kjendsgjerningen, som den er, men vi vide, at denne Kjendsgjerning kan forandres af Monarchiets lovgivende Magt. Det ærede Medlem lægger ikke noksom Mærke til, at den, der især træder frem her i Stranken og siger: tag disse Bestemmelser bort, maaskee sig selv halvubebudst fægter for Krigsbestyrelsens ubegrændsede Handlsfrihed (H. Hage: Na!) — Ja, det ærede Medlem gjør det ikke, men det andet ærede Medlem (Beck) har endnu ikke i den Henseende givet nogen reen og klar Fremstilling; men det tør jeg sige med Visshed, at naar vi læse hele hans Begrundelse deraf i de sidste Aar, hver Gang denne Sag har været paa Bane, saa har han bestandig arbejdet hen til at skaffe Krigsbestyrelsen ubetinget Handlsfrihed og har ikke villet have den, navnlig hvad Organisationsplanen angaaer, indenfor Lovens Begrændsning; og det er jo ikke saa underligt, thi det har man i det Hele taget ikke villet. Vi have havt liggende for os en Organisationsplan, som behandlede i Rigsraadet, og hvad vilde man forsøge paa alene at bringe til Forhandling og Afgjørelse i Rigsraadet? Blot Pengemidlerne,